

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1840/2015
18.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца П.Р. из Н., чији је пуномоћник Т.М., адвокат из Н., против тужене Стамбене задруге М. Н., чији је пуномоћник Б.В., адвокат из Н., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца и ревизији тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2521/14 од 07.04.2015. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизија тужиоца и ревизија тужене, изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2521/14 од 07.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3481/11 од 14.04.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа плати 100.800,00 динара, за период од 01.05.2008. до 04.02.2009. године, са законском каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, почев од 15.-тог у месецу за претходни месец па до исплате, као и 38.204,00 динара, на име регреса за годишњи одмор за 2008. и 2009. годину, са припадајућом законском каматом од доспећа до исплате (на износе и са датумима доспећа ближе одређеним овим ставом), а све са припадајућим порезима и доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му плати 25.192,58 динара, на име обрачунате затезне камате због неблаговремене исплате нето зараде за период од 12.01. до 30.04.2008. године, са законском каматом на тај износ почев од 25.02.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 185.168,00.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2521/14 од 07.04.2015. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, плати неисплаћене зараде за период од 01.05.2008. до 04.02.2009. године, у висини од 100.800,00 динара, као и 38.204,00 динара, на име регреса за годишњи одмор за 2008. и 2009. годину, све са припадајућом законском каматом од доспећа до исплате (на износе и са датумима доспећа ближе одређеним овим ставом изреке), као и са припадајућим порезима и доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу плати 25.192,58 динара на име обрачунате затезне камате због неблагоприятне исплате нето зараде за период од 12.01. до 30.04.2008. године, са законском каматом на тај износ почев од 25.02.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 45.308,00 динара, док је одбијен захтев преко тог износа а до 185.168,00 динара. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ревизију су изјавиле обе парничне странке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је тужилац оспорава у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату зараде и регреса, а тужена у делу којим је одлучено о захтеву за исплату затезне камате и о трошковима поступка.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09, који закон се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП, објављеног у „Службеном гласнику РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да су ревизије обе парничне странке недозвољене.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.02.2009. године. У току поступка донета је првостепена пресуда (22.10.2010. године), која је укинута решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 1785/11 од 24.11.2011. године. Вредност предмета спора означена је поднеском од 20.03.2014. године, у висини од 164.196,00 динара, вредност спора коју тужилац ревизијом побија износи 139.004,00 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, а у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), прописано је да је, у свим споровима који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона („Службени гласник РС“ број 55/14, који је ступио на снагу 31.05.2014. године) ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 439. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија

увек дозвољена), иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а да је вредност спора коју тужилац ревизијом побија испод граничне вредности од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ни ревизија тужиоца није дозвољена.

У конкретном случају поступак је започет пре 01.02.2012. године, односно пре ступања на снагу Закона о парничном поступку, објављеног у „Службеном гласник РС“ број 72/11, па се применом члана 506. став 1. тог Закона, поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку, објављеном у „Службеном гласник РС“ број 125/04 и 111/09. Имајући ово у виду, у конкретном случају нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), о дозвољености ревизије када се побија другостепена одлука којом је преиначена првостепена пресуда, а на коју се тужилац у ревизији позива.

Врховни касациони суд налази да је и ревизија тужене недозвољена, али из других разлога.

Наиме, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 29. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да у конкретном случају тужена ревизијом побија део правноснажне одлуке којом је одлучено о камати и трошковима поступка, дакле, одлуке у делу којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**